

ת"ד 13147/01/19 - דרויש דרויש נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום לתעבורה בירושלים

ת"ד 13147-01-19 מדינת ישראל נ' דרויש
תיק חיצוני: 185710/2018

בפני	כבוד השופטת שרית זוכוביצקי-אורי
המבקש	דרויש דרויש
נגד	
המשיבה	מדינת ישראל

החלטה

בפני בקשה לביטול פסק דין שניתן בהיעדר התייצבות המבקש ביום 8.4.2019.

נגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירות של נהיגה בקלות ראש בניגוד לסעיף 62(2) לפקודת התעבורה [נוסח חדש], תשכ"א-1961, אי מתן זכות קדימה בפנייה שמאלה בניגוד לתקנה 64(א)(2) לתקנות התעבורה, תשכ"א-1961 (להלן: "התקנות") והתנהגות הגורמת נזק בניגוד לתקנה 21(ב)(2) לתקנות.

ביום הדיון לא התייצב המבקש בבית המשפט, ומשכך נשפט בהעדרו ונגזר עליו פסילה של 3 חודשים בניכוי ימי הפסילה המנהלית, פסילה על תנאי של 3 חודשים למשך 3 שנים וקנס בסך 1,000 ₪.

טענות הצדדים

טענות המבקש

המבקש טען כי לא קיבל הודעה על מועד הדיון. לטענתו ההזמנה לדיון חזרה בציון "מען בלתי ידוע", ועל כן לא קיים אישור מסירה. המבקש הוסיף כי קיימות לו טענות בעניין תאונת הדרכים.

טענות המשיבה

המשיבה טענה כי המבקש קיבל זימון לדיון שנשלח על-ידי בית המשפט ולא התייצב לדיון.

המשיבה ביקשה לדחות את הבקשה זאת לנוכח עיקרון סופיות הדיון ובזבוז הזמן השיפוטי כתוצאה ממחדלי הנאשם.

דיון והכרעה

סעיף 240 לחוק סדר הדין הפלילי (להלן: "החסד"פ") מאפשר לדון נאשם בפלילים בעבירות מסוימות ללא התייצבותו וקובע חזקה לפיה אם זומן נאשם ולא התייצב בבית המשפט יראוהו כמודה בכל העובדות שנטענו בכתב האישום ובית

המשפט רשאי לדון אותו שלא בפניו.

סעיף 130 (ח) לחסד"פ קובע כי נאשם שאינו מתייצב למשפטו ונדון בהעדרו רשאי לבקש ביטול פסק דין, אולם יהיה עליו להוכיח אחד משני תנאים חלופיים. תנאי אחד הוא כי הייתה סיבה מוצדקת לאי התייצבותו והתנאי השני הוא כי ביטול פסק הדין דרוש כדי למנוע עיוות דין.

ולענין זה ראו רע"פ 9811/09 סמימי נ' מדינת ישראל (29.12.09) בו נקבע כי:

"לכל אדם הזכות ליומו בבית המשפט, ואולם זכות זו אינה מוחלטת ואין לאפשר ניצולה לרעה. היעדר התייצבות של אדם מדין אליו זומן כדין עלולה להוביל לתוצאה כי יורשע בדין ודינו ייגזר, כשם שארע בעניינו. משכך היה, הנטל הוא על המבקש לבטל את פסק הדין להראות כי הייתה סיבה מוצדקת לאי התייצבותו או כי הביטול דרוש כדי למנוע עיוות דין כשם שמורה סעיף 130 (ח) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982".

קיומה של סיבה מוצדקת לאי התייצבות המבקש

על פי אישור המסירה שנמצא בתיק בית המשפט, ההזמנה לדין נשלחה לכתובתו של המבקש וחזרה בציון "סרב לקבל-הודבק" והמבקש לא פרט בבקשתו כל סיבה לאי התייצבותו לדין.

בנסיבות אלה אני קובעת כי ההזמנה לדין נמסרה למבקש כדין וכי לא קיימת סיבה מוצדקת לאי התייצבותו בדין.

חשש לעיוות דין

גם במצב בו לא קיימת סיבה מוצדקת לאי התייצבותו של המבקש ניתן לבטל את פסק הדין שניתן בהיעדרו ובלבד שהדבר דרוש לשם מניעת עיוות דין (רע"פ 6165/17 סעדא נ' מדינת ישראל (24.4.2018)).

ככלל, ביטול פסק דין שניתן בהיעדרו של נאשם בשל החשש לעיוות דין יעשה לאחר שהצביע על שיקולים כבדי משקל העשויים להביא לשינוי תוצאות פסק דינו (רע"פ 1911/18 עמיד גיש נגד מדינת ישראל מיום 27.5.2018).

במקרה שבפניי טען המבקש יגרם לו עיוות הדין בשל כפירתו במיוחס לו ובשל אי שמיעת טענות הגנתו. הלכה היא כי אין די בעצם כפירה בביצוע העבירה כדי להקים טענה של עיוות דין. יתרה מכך גם אם היה המשיב מעלה טענות של ממש להגנתו מוטלת על בית המשפט חובה לבחון אותן בזירות של ממש. קבלת טענה זו משמעותה כי כל מי שיש לו הגנה טובה יכול שלא להופיע לדין שנקבע בעניינו ולאחר הרשעתו וגזירת דינו יוכל לגרום לביטולו של גזר הדין (ע"פ 2119/02 כהן עופר נ' מדינת ישראל (14.4.2002), רע"פ 1773/04 אלעוברה אסמעיל נ' מדינת ישראל (23.2.2004)). כפירתו של המבקש במיוחס לו הינה כללית ואינה כוללת אסמכתאות לביסוסה והוכחתה.

לפיכך אני קובעת כי אי ביטול פסק הדין לא יגרום לחשש לעיוות דין.

לנוכח האמור ומכוח עקרון סופיות הדין הבקשה נדחית.

מזכירות תשלח ההחלטה לצדדים.

ניתנה היום, כ"א תמוז תשע"ט, 24 יולי 2019, בהעדר
הצדדים.